

[Freddy Madsen.]

sig, men vi må stadig væk have en skepsis over for grundlaget, når vi her hører fremskridtspartiet og det konservative folkeparti strides om, hvem der egentlig er ophavsmand til det pågældende forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Lysholt Hansen) (S):

Jeg er da glad for at kunne konstatere tilslutning til det forslag, vi har fremsat i fællesskab.

Jeg må kort sige til hr. Glistrup, at når det først kommer nu, så er det fordi jeg som formand for det tidligere udvalg har følt, at det var nødvendigt, at også partier her i tinget, som ikke har været repræsenteret i udvalget, kendte beretningen. Beretningen er afleveret her den 6. oktober 1975. Endnu inden den var afleveret, tog jeg initiativ til at lave et udkast til det forslag til folketingsbeslutning, som er nødvendigt for, at udvalget kan nedsættes. Det har altså ikke været tilstræbt at trække sagen i langdrag. Jeg forstod også på hr. Glistrup, at det heller ikke var hans ønske, og derfor er jeg glad for, at vi, som det nu tegner sig, kan slippe for en udvalgsbehandling, for jeg mener, at der er så stort et arbejde tilbage, at vi nu gerne skulle se at få udvalget nedsat.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg skal for god ordens skyld kort sige, at regeringen kan tilslutte sig det foreliggende forslag og håber på, at udvalgsarbejdet vil bringe afklaring af de i forslaget nævnte spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går forslaget til folketingsbeslutning direkte til anden (sidste) behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om visse

tjenestemandsretlige og pensionsmæssige forhold m. v. i forbindelse med gennemførelsen af lov nr. 333 af 19. juni 1974 om social bistand.
(Lovforslag nr. 79. Fremsat 13/11 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Otto Mørch (S):

Lovforslagets intentioner er man ikke i tvivl om, nemlig at give tjenestemandsansatte eller tjenestemandslignende ansatte personale rimelige og tilfredsstillende vilkår, når de som følge af loven om social bistands ikrafttræden den 1. april 1976 får tilbud om ansættelse i kommunalt regie ved overflytningen af en række sociale opgaver fra staten m. v. til kommunerne og amtskommunerne.

I alt berører loven — eller rettere kan loven komme til at berøre — 470 personer, der i dag er ansat i en tjenestemandsstilling eller i en tjenestemandslignende stilling på arbejdsområder som revalidering, mødrehjælpen, børneværnskonsulentarbejde og i statsungdomshjemmene.

Det er mit indtryk, at denne ansættelsesproces eller omflytningsproces flere steder allerede er ordnet på en god og en rationel måde både for den ansættende myndighed og for personalet. Det gælder bl. a. i det store Århus amt område, som jeg har kendskab til.

Jeg har bemærket mig, at lovgrundlaget er tilvejebragt for tjenestemandsansatte og tjenestemandslignende ansatte i overensstemmelse med gældende hovedaftale ved forhandlinger med tjenestemændenes centralorganisation.

Jeg vil gerne udtrykke enighed i, at vi vel kan forvente, at størstedelen af stats-tjenestemænd eller personale med tjenestemandslignende status vil modtage tilbuddet om kommunal eller amtskommunal ansættelse, og er dermed også enig i, at det sandsynligvis kun bliver få tilfælde, hvor tjenestemandsansatte eller tjenestemandslignende ansatte vil bevare deres gamle status fremfor overgang til kommunalt regie.

Jeg er også enig i, at når de nu får muligheden for at bevare deres status på alle områder med hensyn til løn- og pensionsvilkår, så kan og skal de ikke have mulighed blot som følge af opgaveomlægning for at kunne

[Otto Mørch.]

gøre noget juridisk holdbart krav gældende på hverken ventepenge, rådighedsløn eller pension.

Jeg forstår på lovforslagets bemærkninger, at ministeren her står på et stærkt grundlag baseret på tidligere afgørelser, bl. a. ved oprettelsen af rigspolitiet i 1938, hvor omflytningen ganske vist gik den anden vej, og senere ved lov om overførsel af Fødselsanstalten i Jylland til Århus amtskommune og lov om statshospitalernes overførsel til amtskommunerne, begge love vedtaget den 26. juni 1975.

Når man bevarer sit ansættelsesforhold til staten, samtidig med at man forretter tjeneste ved sit hidtidige arbejdsområde, selv om det nu overføres til kommunalt regie, ja, så aktualiserer det ikke krav på ventepenge, rådighedsløn eller pension. Den endelige afgørelse af administrative tvivsspørgsmål finder jeg kan klares på en betryggende måde, når finansministeren træffer den efter forhandling med socialministeriet, statstjenestemændenes centralorganisation og de kommunale instanser, som det er foreslået i § 9.

Afsluttende finder jeg altså, at lovforslaget frembyder en god og en rationel løsning for den ansættende myndighed og en personalemæssigt fuldt tilfredsstillende løsning på de ansættelsesændringer, der er nødvendiggjort af den nye bistandslov. Derfor kan jeg anbefale en hurtig og en velvillig behandling af lovforslaget.

Elsbeth Kock-Petersen (V):

Amts- og primærkommunerne skal i henhold til den vedtagne sociale bistandslov pr. 1. april 1976 overtage visse statslige opgaver, der hidtil er tilknyttet revalideringscentre, mødrehjælpsinstitutioner og børneværnskonsulentembeder samt på et senere tidspunkt stats- og ungdomshjemmene.

Dette forslag tilsigter at regulere forholdene for det personale, der er beskæftiget inden for de pågældende områder.

Udgangspunktet må selvsagt være, at dette personale på naturlig vis overgår til kommunal ansættelse. Finansministeren har imidlertid fundet det nødvendigt at fremsætte lovforslag for så vidt angår overgangen for det tjenestemandsansatte og det tjenestemandslignende ansatte personale.

Forslagets hensigt, således som jeg læser det, er at undgå krav på ventepenge og rådighedsløn og pension, og denne hensigt kan venstre fuldt ud tilslutte sig. Forslaget vil opnå dette ved, at kommunerne skal tilbyde de pågældende statstjenestemænd ansættelse, hvor kommunerne har behov for personale til bistandslovens gennemførelse.

Det forekommer imidlertid lidt uklart, hvorledes denne bestemmelse skal forstås. Skal en kommune f. eks., der har brug for en revalideringstjenestemand, ansætte en tidligere mødrehjælpstjenestemand? Skal en kommune ansætte en højt klassificeret statstjenestemand til en lavt klassificeret stilling, og omvendt?

Sådanne spørgsmål vil vi gerne have afklaret i udvalgsarbejdet, ligesom det nok må belyses, hvad konsekvenserne vil være af, at en kommune ikke opfylder en sådan tilbudspligt.

I den forbindelse må det endvidere undersøges, om hensigten, at undgå ventepengesituationen, kan opfyldes på en anden måde, f. eks. ved at de pågældende statstjenestemænd har pligt til at søge en ledig stilling. Efter hvad der fremgår af bemærkningerne, var det den fremgangsmåde, der blev anvendt i politimodellen ved overførsel af polititjenestemænd til staten i 1937, men finansministeren må vejlede mig, hvis det ikke var det, der var tilfældet i politimodellen.

Spørgsmålet om fordeling mellem stat og kommune af løn og pension er hovedsagelig af teknisk karakter og egnet til forhandling mellem de implicerede parter.

I bemærkningerne er det endvidere anført, at der gælder en forudsætning om tilbud til ikke-tjenestemandsansat personale. Jeg vil gerne i den forbindelse spørge, om der herved tilsigtes at fastsætte en fuldstændig tilsvarende tilbudspligt for ikke-tjenestemandsansat personale som for tjenestemænd.

Venstre kan tilslutte sig ønsket om at undgå ventepengesituationer og finder, at det er såvel i kommunernes som i personallets interesse, at kommunerne i videst muligt omfang drager nytte af den viden og erfaring, de statsansatte er i besiddelse af, og vi vil i udvalget vurdere, hvorledes dette mest rimeligt kan lade sig gøre.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Et af de allervæsentligste formål med kommunalreformen var jo, at primærkommunerne skulle have en størrelse, som satte dem i stand til selv at løse langt de fleste opgaver bl. a. på det sociale og sundhedsmæssige område. Men det, der skete, var jo noget andet end det, man kunne have troet ud fra disse intentioner. For selv om kommunesammenlægningerne egentlig medførte, at der ikke længere reelt var brug for amtskommunerne, så var det sådan, at de gamle partier i deres iver efter at udvide det administrative arbejdes kvantitet gik i gang med at finde på nogle opgaver, der ikke alene kunne sikre amtskommunernes fortsatte eksistens, men gøre det stadig vanskeligere nogen sinde at slippe af med amtskommunerne, og en af de måder, man har valgt, er reglerne inden for den sociale bistandslov, som på en lang række områder giver amtskommunerne, hvad man betegner som koordinerende virksomhed. Man har lagt en lang række opgaver til amtskommunerne i retning af at skulle vejlede, rådgive, inspicere og kontrollere kommunerne, til trods for at det er ganske unødvendigt med den størrelse, landets kommuner har nu. Det medfører også indgreb i det kommunale selvstyre, fordi man igennem denne inspektion, kontrol, koordinering osv. tilstræber, hvad man kalder for et ensartet serviceniveau overalt i landet, og det betyder, at man tager en del af kommunernes handlingsfrihed fra dem, så man ikke længere rundt omkring i den enkelte egn i landet, i den enkelte kommunalbestyrelse, selv kan bestemme, i hvert fald ikke så frit som man burde kunne, hvordan man vil prioritere de forskellige opgaver.

Men nu er disse overflødige amtskommuner altså dannet, og der er inden for social- og sundhedsvæsenet oprettet alle disse stillinger som amtsovertandlæger, amtsskolelærere, amtssundhedsplejersker osv. osv. Så er der selvfølgelig tilbage sådan nogle rent praktisk-administrative og lovgivningstekniske problemer, som også må løses for at få tingene passet ind i det billede, der ønskes.

Med dette lovforslag har vi så et eksempel på et lovgivningsteknisk problem: man har nogle ganske få, uendelig få, måske under hundrede, tjenestemænd rundt omkring, som ikke vil acceptere de tilbud, de får, men

som vil fastholde deres hidtidige ansættelsesforhold, og for at skabe lovgrundlag for, at disse måske 100, måske 80, måske 20 eller 30 tjenestemænd, hvor mange det nu egentlig er, når det kommer til stykket, ikke skal kunne rejse økonomiske krav, ud over hvad der er rimeligt, er man nødt til at sætte lovgivningsmaskineriet i gang. Det minder jo meget stærkt om en sag, vi havde til behandling i folketinget her i forrige samling om nogle grønlandske tjenestemænd — så vidt jeg husker, var det 5-10 mennesker, det drejede sig om — som manglede et lovgrundlag for at hæve de pensioner, de nu havde høvet gennem en årrække. Så måtte lovgivningsmaskineriet altså gå i gang, for at disse 5-10 tjenestemænd ikke skulle risikere at begive sig ud i ulovligheder. Men det viser altså en lille smule om, hvor uelastisk tjenestemandssystemet er. Vi er nu i gang med en lovgivning, som måske drejer sig om 5, 10, 15, 20 mennesker eller færre, og det er da muligt, at den måde, der er foreslået her, er den rigtige måde at gribe problemet an på, det må vi selvfølgelig se under udvalgsarbejdet, men det viser samtidig en uelasticitet, som er i høj grad utilfredsstillende. Vi går selvfølgelig gerne og beredvilligt ind i et positivt udvalgsarbejde.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan tilslutte sig lovforslaget, som jo omhandler de personer, der er ansat som tjenestemænd eller under tjenestemandslignende vilkår. Men der er jo også andet personale, der bliver berørt af denne omlægning, og det har derfor glædet os, at der i bemærkningerne til lovforslaget står, at selv om lovforslaget ikke specielt sigter på disse personer, har man i sinde at prøve at løse deres ansættelsesproblemer også, og jeg håber, det vil ske, uden at der skabes særlige problemer. Jeg tror, den omlægning, der her foregår, ikke kan undgå i enkelte tilfælde at skabe menneskelige problemer, og der er derfor enkelte spørgsmål omkring de ting, vi godt vil have afklaret i udvalget.

Ninn-Hansen (KF):

Forslaget er en konsekvens af bistandsloven, men vedrører jo i øvrigt ikke så meget denne lovgivning, som jeg derfor heller ikke skal beskæftige mig med. Der-

[Minn. Hansen.]

imod er det spørgsmålet om, i hvilket omfang vi kan gennemføre en decentralisering uden at komme i konflikt med de rettigheder, der er gældende for tjenestemænd. Her står vi jo ikke frit, vi har først og fremmest en grundlovsbestemmelse, grundlovens § 27, stk. 3, hvor der står:

„Uden deres samtykke kan de af kongen udnævnte tjenestemænd kun forflyttes, når de ikke derved lider tab i de med tjenestemandsstillingen forbundne indtægter, og der gives dem valget mellem sådan forflyttelse og afsked med pension efter de almindelige regler.“

Nu er det jo ikke så mange tjenestemænd mere, der udnævnes af kongen, men der er jo en stor tjenestemandsggruppe, der har vel erhvervede rettigheder på grund af den fortolkning, man i tidens løb har givet grundlovens § 27, stk. 3, og den praksis, man har haft, men det er mit indtryk, at man har foretaget en virkelig god og tilbundsgående undersøgelse igennem det arbejde, der er gjort af kontorchef Chidekel, der har udarbejdet betænkning om spørgsmålene, men det er selvfølgelig vores pligt i folketinget, når vi skal se på sagen, at vi helt igennem sikrer grundlovens bestemmelser og de rettigheder, der gælder for tjenestemændene. Jeg er ikke i tvivl om, at kontorchef Chidekel har gjort det igennem sit arbejde, som vil være et godt grundlag for os for en endelig stillingtagen.

Poul Dam (SF):

De retningslinjer, der er fulgt i lovforslaget, svarer jo til dem, der er fulgt i de ordninger, der er lavet med hensyn til statshospitalernes overgang til amterne, og omvendt, da man i sin tid overførte kommunalpolitiet til statspolitiet. Det kan nok ikke gøres på så forfærdelig mange andre måder, selv om det jo for mange vil virke meget indviklet.

Jeg har to bemærkninger. Det ene spørgsmål er, om man har foretaget nogen beregning af de administrative omkostninger ved den fordeling af pensionsudgifterne, som er forudset; det bliver jo et forholdsvis vanskeligt stykke arbejde: vil man kapitalisere pensionsbyrden, eller vil man foretage en refusion af de løbende pensionsudgifter, så-

dan som de rent faktisk vil vise sig at blive?

Det andet er, at der jo er tale om to forskellige grupper institutioner i dette forslag: dels sådanne, som rent automatisk pr. 1. april 1976 overgår til amtskommunerne, dels den gruppe, som er en lille smule uafklaret, nemlig statsungdomshjemmene. Jeg har forstået, at disse i hvert fald i nogle amter volder visse vanskeligheder; der foregår nogle forhandlinger, som ikke synes at være helt nemme; jeg har sågar hørt om ét sted, hvor amtet er interesseret i at overtage halvdelen af hjemmet, men ikke den anden halvdel, og det er ikke helt klart, om delingen går midt ned igennem suppegylden, eller hvor den egentlig går. For disse institutioners vedkommende, som ikke bliver overtaget pr. 1. april, får man yderligere den kinesiske ordning, at lønningerne til de statstjenestemænd, der er ved institutionerne, skal betales af amterne fra 1. april, selv om amterne ikke har overtaget dem, medens jeg forstår, at resten af driften naturligvis skal betales af staten.

Jeg er lidt bekymret over hele problemet omkring statsungdomshjemmene, og jeg forstår godt, at man i øjeblikket, hvor det ikke er afklaret, ikke kan løse det på anden måde, men jeg er bange for, at vi her har nogle institutioner, der er kommet i klemme i omlægningen.

Vi ved jo stadig væk ikke, hvad dette her kommer til at betyde på finansloven; vi ved ikke, hvor mange tjenestemænd der ønsker at blive stående som statstjenestemænd. Jeg ved godt, at det vil give nogle udgifts- og indtægtsposter, der udligner hinanden, men det kan ikke undgå at få indflydelse på det finanslovsforslag, som finansministeren har fremsat tidligere i dag.

Ritta Ahm (KrF):

Allerede ved andenbehandlingen af bistandsloven i juni 1974 nærede kristeligt folkeparti stor betænkelighed ved problemerne omkring personaleoverflytning fra statsinstitutioner til amts- og primærkommunalt regie.

De berørte personalegrupper har nu længe gået og ventet på en afgørelse omkring deres fremtidige arbejds- og ansættelsesforhold, og så foreligger der nu i dag et lovforslag,

[Ritta Ahm.]

der, som jeg opfatter det, bygger på formodninger og forskellige fiktive forudsætninger, og som har en hel del løse ender, således at det kræver et større tilblødsarbejde udvalgsarbejde, og det er til stor skade for disse personalegrupper, som i dag står og venter på en afgørelse.

De konkrete problemstillinger, som andre ordførere har været inde på i dag, har også indgået i kristeligt folkepartis vurdering af lovforslaget. Af andre ting, jeg har hæftet mig ved i bemærkningerne, er ministerens udtalelse om, at tjenestemænd er pligtige at tåle endog meget vidtgående ændringer i deres ansættelsesforhold, og at personale i tjenestemandslignende stillinger må antages at have den samme status.

Jeg vil gerne i denne anledning spørge ministeren, om denne antagelse har været prøvet, for man kan vel ikke bygge nye ansættelsesforhold op på formodninger og antagelser.

I hele spørgsmålet omkring normering ligger der ikke alene økonomiske beregninger, men også mange menneskelige og arbejdsklimatiske problemer gemt, som vil være meget vanskelige at løse.

Personale i kommunernes socialforvaltning har naturligvis dygtiggjort sig på kurer med bistandsloven for øje, og jeg ved, at der hovedsagelig kun bliver almindelige assistentstillinger ledige i kommunerne, fordi kommunerne sørger for, at deres egne får de højere stillinger.

Om det efter min opfattelse ufuldstændige lovforslag i det hele kan jeg sige, at det kræver en meget grundig teknisk gennemgang med hensyn til de menneskelige problemer, der samtidig ligger i det, og jeg vil naturligvis medvirke positivt, men det vil i allerhøjeste grad afhænge af resultatet, hvilken stilling kristeligt folkeparti vil tage ved lovforslagets endelige vedtagelse.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg kan sige, at vi er velvilligt indstillet over for forslaget, men vil vente med en endelig stilling i sagen, indtil vi i udvalgsarbejdet har fået besvaret en del af de spørgsmål, som har været nævnt, og ligeledes fået klargjort stillingen for dem, der direkte berøres af forslaget, eventuelt gennem udtalelser fra deres organisation.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg er i den situation, at jeg kan takke ordførerne for alle partier for en positiv modtagelse af forslaget. Jeg forstod, at enkelte ordførere gerne så forskellige spørgsmål afklaret i udvalgsarbejdet, inden man tog endelig stilling, og det synes jeg er meget forståeligt, når det drejer sig om et så kompliceret forslag som det, der her er tale om.

Fru Elsebeth Kock-Petersen rejste forskellige spørgsmål, men jeg forstod det sådan, at fruén ønskede dem besvaret under udvalgsarbejdet, og vi vil naturligvis bidrage efter bedste evne til denne besvarelse.

Men jeg forstod, at der var et enkelt spørgsmål, som fru Elsebeth Kock-Petersen gerne ville have besvaret nu, og spørgsmålet vedrørte tilbudspligten over for det ikke-tjenestemandsansatte personale og det personale, der ikke var ansat på tjenestemandslignende vilkår. Herom kan jeg kun sige, således som det også er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, at man forudsætter, at også dette personale får et tilbud fra kommunerne i videst muligt omfang.

Jeg takker på ministeriets vegne, om jeg så må sige, for hr. Ninn-Hansens anerkendelse af kontorchef Chidekels arbejde; den finder jeg velbegrundet.

Hr. Poul Dam spurgte, om vi havde beregnet de administrative omkostninger ved fordelingen af pensionsbyrden. Jeg er ikke bekendt med, at der foreligger en sådan beregning — men det kan vi naturligvis også få klaret op — men jeg har en forhåndsformodning om, at der ikke er nævneværdige administrative omkostninger forbundet hermed.

I anledning af andre af de betragtninger, hr. Poul Dam fremkom med, skal jeg kun sige — det er en henvisning til bestemmelserne i § 7 og bemærkningerne dertil — at det er staten, der udbetaler løn og pension til de statstjenestemænd, hr. Poul Dam nævnte, mens kommunerne refunderer en gang om året.

Til fru Ritta Ahm skal jeg sige, at spørgsmålet om, i hvilket omfang tjenestemænd bør tåle ændringer i deres forhold, beror på en fortolkning, men jeg er ikke i tvivl om, at den i lovforslaget med bemærkninger indeholdte fortolkning er rigtig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af folketingsmedlemmers adgang til at oppebære aflønning som tjenestemænd m. v. samtidig med folketingsvederlag [af Poulsgaard m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XV. Fremsat 22/10 75).

Forslaget sættes til forhandling.

Finansministeren (Heinesen):

Da et helt enslydende forslag var til første behandling her i foråret, gav jeg oplysning om, at de regler, som fremskridtspartiets forslag drejer sig om, sidst blev ændret og også strammet i 1970, og at ændringer i de gældende regler kan ske ved bekendtgørelse. Samtidig gav jeg udtryk for, at jeg ville finde det mest korrekt og hensigtsmæssigt i alle henseender, at eventuelle ændringer i disse regler sker efter initiativ fra partierne og efter forudgående drøftelse partierne imellem, således som det også var tilfældet ved ændringen i 1970, og andre bemærkninger finder jeg ikke anledning til at gøre.

K. J. Mortensen (S):

Da mit partis ordfører i denne sag er forhindret i at være til stede, skal jeg forsøge at knytte et par kommentarer til det foreliggende forslag.

Som finansministeren siger, er det en genfremsættelse fra sidste folketingssamling, hvor der ikke samledes enighed om dette forslag. Vi har i det hele taget haft en ganske bestemt procedure her i folketinget, når der skulle ske ændringer i vederlagene på en eller anden måde, og der har været en god regel for, at det har været forhandlet i både udvalget for forretningsordenen, på formandsmøder osv., således at det, der skete, var en enhed.

Jeg mener, det er den måde, vi stadig væk skal gøre det på, og der kan komme mange aspekter ind i det, hvis man først skal til at ændre på aflønninger, som det fremgår af dette forslag, fordi man kun ser spørgsmålet nævnt vedrørende statstjenestemænd. Man kunne jo spørge, om det i så fald ikke også skulle gælde, når man søger ethvert andet job, f. eks. som røgter el. lign.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Det er klart, at jeg som ordfører for fremskridtspartiet kan støtte forslaget.

Det tilsvarende forslag, som var til første behandling i forrige samling, Folketingstidende 1974-75, 2. samling sp. 3736, mødte nok en vis modvilje, men der var dog flere ordførere, som ikke ville afvise, at der muligvis burde ske en ændring på dette område. Det gjaldt jo så udpræget den socialdemokratiske ordfører, hr. Søren B. Jørgensen, som udtrykkelig sagde, at han ikke ville afvise, der kunne blive tale om en ændring. Også venstres ordfører ved den lejlighed, fru Nathalie Lind, erklærede sig villig til at drøfte en nyvurdering af de gældende regler. Så kan man selvfølgelig diskutere, under hvilke former og i hvilket forum sådanne drøftelser skal ske. Finansministeren sagde i dag som ved førstebehandlingen i forrige samling, at eventuelle ændringer kun burde ske efter initiativ fra partierne. Jeg vil egentlig bede ministeren om et præcisere, definere, hvad ministeren forstår ved et initiativ fra partierne. Efter min opfattelse er et lovforslag i allerhøjeste grad et initiativ fra et parti, som vil være velegnet som udgangspunkt for, at man under udvalgsarbejdet fortsætter de forhandlinger, der kan være tale om, de nyvurderinger, for at bruge fru Nathalie Linds udtryk fra forrige samling, som forslaget kan give anledning til, og så når frem til den form, man eventuelt kan enes om. Men hvis man ved et initiativ fra partierne forstår, at partierne skal være enige, før der fremlægges et forslag i folketinget, så holder man jo problemet fuldstændig uden for den offentlige debat, indtil afgørelsen reelt er truffet, og det er ikke efter fremskridtspartiets opfattelse en rimelig måde at lovgive på. Det rigtige må selvfølgelig være — og det er egentlig mærkeligt, at det skal være nødvendigt at sige det — at fremsætte sit lovfør-